Erita
PRESS
LÁSKA Z ULICE
Miroslava Varáčková

LÁSKA Z ULICE

ISBN 978-80-89452-87-3

LÁSKA Z ULICE

Miroslava Varáčková

Bratislava máj 2014

Copyright © Miroslava Varáčková 2014

1.

Ráno ako mnohé iné.

Unudene sedím v autobuse a listujem v knihe, ktorú som pred odchodom z domu narýchlo uchmatla z maminej police. Je to jeden z tých tenkých paperbackov o láske až za hrob, typická harlekýnka, aké nemám rada, no čas, keď sa autobus pomaly vlečie hustou premávkou, vďačne vypĺňam niečím iným ako civením cez špinavé sklo.

Otrávene prevraciam stranu, keď mi vo vrecku zavibruje telefón. Vytiahnem ho, pozriem na displej a prečítam prijatú správu.

Tamara, zaspal som. Neviem, či sa mi oplatí vyliezť z postele, tak povedz triednej, že som vážne ochorel. Vymysli si pokojne čierny kašeľ, tuberkulózu alebo zápal mozgových blán. Je jedno, čo jej natáraš, hlavne, nech to zožerie.

Musím sa zasmiať. Robo, môj spolužiak a kamoš v jednej osobe, je nenapraviteľný flákač. Vždy sa s obľubou vyhýba povinnostiam a najviac tým v škole. Celkom živo si viem predstaviť, ako práve hodil mobil pod posteľ, pretiahol si cez hlavu paplón a bez najmenších výčitiek svedomia sa rozhodol predrichmať celé doobedie.

Nezazlievam mu tu. Som istým spôsobom rovnaká, len mi chýba odvaha priečiť sa. Pred autoritami mám rešpekt, za čo si ma Robo často doberá. Odvážim sa byť rebelantkou iba vo svojej hlave. Neraz si predstavujem, ako si konečne otvorím ústa, no keď príde na lámanie chleba, čuším ako nemá, kým Robo nemá problém od srdca povedať čokoľvek trebárs aj riaditeľke. Uznávam ho za to. Je proste jednotka.

Viem, že mi bude počas dňa chýbať. Je mojím pupkom sveta a ja jeho. Navyše som mala v pláne poriadne sa mu dnes vyžalovať. Tešila som sa, že si pri spoločnej cigarete šťavnato a od srdca zanadávam na nespravodlivosť života. On by ma pochopil. Vždy keď ide o neprávosti voči tínedžerom, je pripravený ponúknuť svoje rameno a pokojne i päsť. Ten chalan by sa dokázal pobiť za čokoľvek. Teda, keby nebol príšerne a nenapraviteľne lenivý.

Okej, vyhútam nejaký kaleráb, ten zápal blán by mohol vyjsť. ☺. *Vyspi sa aj za mňa!* odpíšem mu. Potom upriem pohľad na riadky knihy a namiesto čítania premýšľam o predchádzajúcom víkende.

Takmer celý som ho strávila zavretá doma, myslela som na svoju malú sestru Sofiu, ktorá je opäť v nemocnici, na mamu, ako odišla za ňou, a behala som otcovi okolo zadku. Uvarila som mu obed. Čo na tom, že iba cestoviny so syrom? Oprala špinavé montérky. Ustlala posteľ. Poumývala riad a upratala celý byt. A on sa zase spil do nemoty, akoby nemal v sebe ani štipku hanby. V zablatených topánkach prešiel krížom cez chodbu, ľahol si do čistých perín a zaplnil byt ťažkým alkoholovým smradom. Nezabudol dodať, že

som obyčajná darmožráčka. Zasran a nemehlo, čo mu pije krv. Ako inak! Pekné slová mu v spojitosti so mnou už dávno vyprchali z hlavy. Začínam si pomaly zvykať, že ma už neoslovuje inak ako sopľaňa, pankhart, šteňa a podobne. Čo už? Hlavne, že do rána stihol vytriezvieť a na nič si nepamätal. Aspoň ho nemusí hrýzť svedomie, ak nejaké vôbec má. No ja si pamätám všetko a je mi naozaj ťažko. Cítim sa zase raz ukrivdene a žerie ma sebaľútosť obrovská ako svet.

Nič si neželám viac, ako mať pri sebe Roba a môcť mu vyklopiť všetko, čo ma trápi a štve. On by mi ako zvyčajne súcitne povedal, že život je sviňa, a ja by som sa vďaka jeho prítomnosti a tej prostej vete cítila zázračne lepšie. Niekedy skutočne stačí mať pri sebe spriaznenú dušu a všetko sa zdá znesiteľnejšie, a Robo spriaznená duša je, on veru áno. Môžem sa na neho spoľahnúť, nech sa deje čokoľvek. Vždy ma dokáže podržať a čo je na ňom najlepšie, pre ľútosť nemá pochopenie, pretože podľa neho je to tá najväčšia hlúposť pod slnkom. Hovorí, že človeka treba vypočuť, poradiť mu alebo aj nie, pomôcť mu, vynadať... hocičo, ale neľutovať, lebo tým by sme len zbytočne prilievali olej do ohňa. Často filozofuje nad pohárom piva a mne sa tie jeho múdre reči páčia. Niekedy sa až čudujem, kde sa to v ňom berie. Ale on je taký divný zjav. Úplný samorast, totálne svojská existencia. A to je fajn. Aspoň sa s ním nikdy nenudím.

Keď ma o niekoľko minút autobus vypľuje na zastávke rovno pred školou, rozhodnem sa využiť čas, ktorý mi zostáva do začiatku prvej hodiny, a zamierim k starému obchodu vo vedľajšej ulici, v ktorom predávajú rozličný tovar

od výmyslu sveta. Zájdem zaň a skryjem sa v malom výklenku určenom pôvodne na smetiak, ktorý celý čas, čo sem chodím, tróni aj tak vždy inde. Nejeden môj spolužiak využíva toto miesto ako úkryt pred zrakmi profesorov, keď má chuť na cigaretu. Je to náš „tajný" fajčiarsky brloh, fantastická zašiváreň, o ktorej tak či tak vie celé vedenie školy, všetci sa však tvárime – tak oni, ako i my, že neexistuje. Od nich je to ústupok, od nás zbabelosť. Čo sa budeme hrať na hrdinov, však že?

Doprajem si rannú dávku nikotínu, prehodím zopár viet so spolužiakmi z rôznych ročníkov a potom sa rezkým krokom vraciam ku škole. Napriek Robovej neprítomnosti mám na tvári drobný úsmev a v kroku švih a ľahkosť. Hovorím si, že poobede zájdem za ním a domov sa vrátim len prespať, takže deň bude možno nakoniec predsa len fajn.

Vtom sa niekto vyrúti spoza rohu a prudko ma zboku naberie. Okamžite mi do pravého pleca vystrelí ostrá bolesť. Hlasno zanadávam, pričom sa snažím udržať rovnováhu a nespadnúť. Zachytím sa plota školy a bolestivo syknem, vzápätí očami prebodnem chalana na inlajnoch, ktorý zastal kúsok odo mňa a ospravedlňujúco si ma premeriava.

„Sorry, mrzí ma to," vystrelí pred seba otvorené dlane a vystrúha previnilú grimasu. Je vysoký, na hlave šiltovka, na chrbte ruksak a vyzerá... dobre. Okamžite ma upútajú jeho tmavé oči. Sú podmanivé a pekné a ja mám pocit, že sa v nich v zlomku sekundy strácam. Normálne sa mi zatočí hlava.

„Čo lietaš ako debil, chceš niekoho zabiť? A pritom ešte po chodníku, dofrasa," vyprsknem.

„Povedal som, že mi to je ľúto. Si v poriadku?“

„Žijem.“

„Fajn.“

„Fajn,“ precedím cez zuby.

Vymeníme si ešte jeden krátky pohľad, on sa otočí a rýchlo ako vietor zmizne za bránou.

Premýšľam, či som ho už niekedy na chodbách nášho gympľa videla. Prichádzam k záveru, že určite nie. Je totiž typ, na aký sa nezabúda. Ak by som ho niekedy v minulosti zahliadla, bezpochyby by mi jeho tvár zostala vrytá v pamäti. Nejde o tuctového chalana, svojím imidžom okamžite zaujal moju pozornosť. Je štýlový, pôsobí drzo a arogantne. Žiadny mäkkýš. A tie jeho oči! Pánabeka, tie oči majú silu!

Napravím si tašku, pošúcham boľavé plece a s tichým šomraním vojdem do vestibulu. Chalana v šiltovke tam zbadám opäť. Mieri do zborovne, korčule má v ruke, na nohách tenisky. Napadne mi, že si ide po rozvrh, pretože je určite nový. Krátko ho pozorujem a odhadujem, do ktorého ročníka bude patriť. Tipujem štvrtý. Nevyzerá ako prvácke ucho, práve naopak. Pokojne by som mu hádala aj viac ako dvadsať. Tak či onak, vzbudil vo mne záujem. Aj napriek tomu, že do mňa surovo vrazil. Alebo práve preto?

2.

Deň ubieha pomaly. Dejepis strieda fyziku, slovenčina matiku a ako posledná prichádza na rad telesná výchova. Mám ju celkom rada, pohyb mi je blízky, dokonca som sa neraz zúčastnila na športových súťažiach ako bežkyňa na dlhé trate, no pre pretrvávajúcu bolesť pleca sa rozhodnem, že sa z cvičenia nateraz radšej ulejem.

V telocvični sa neprezlečená zamiesim medzi svoje spolužiačky a čakám na príchod profesorky. Namiesto nej však po krátkom meškaní vojde chalan z rána. Má na sebe tepláková súpravu, na krku mu visí píšťalka, v ruke stíska nejaké papiere a tvári sa dôležito. Prejde okolo skupinky, v ktorej postávam, a zrakom narýchlo obsiahne priestor. Krátko sa na mne zastaví pohľadom. Stuhnem. Zdá sa, že aj jeho moja prítomnosť mierne zaskočila.

Zamračím sa, vystrúham mrzutú grimasu. To, že vyzerá ako stelesnené pokušenie, ešte neznamená, že mu mienim prepáčiť zranenie, čo mi spôsobil. Ruka ma bolí ako šľak a za to môže len on a tá jeho besná rýchlosť, akou do mňa napálil.

Jemne sa usmeje, tak akosi provokačne. S mierne vykrivenými kútikmi úst a so šibalstvom v pohľade ešte raz prebehne očami po ostatných dievčatách, a keď vidí, že vrava neustáva, strčí si do úst píšťalku a zapíska. Všetci okamžite stíchnu. Zdá sa, že som bola skutočne jednou z mála, čo jeho prítomnosť zaregistrovali už predtým, hoci mi v prvej chvíli nedošlo, čo tam vlastne robí. Až teraz.

„Nečakal som, že zo mňa ihneď padnete na zadky, ale trochu pozornosti by nezaškodilo, mládež," povie. „To padanie a obdivné pohľady si môžete nechať na neskôr. Teraz hlavne ticho! Keďže profesorka Hulíková mala nedávno nehodu, ako už určite viete, a najbližšie týždne sa bude dávať dokopy, zavolali ma na záskok. Počas jej neprítomnosti ju budem suplovať."

O nehode nič neviem. A zjavne ani ostatní. Minulý týždeň nám síce telesná odpadla, no nik sa nezmienil o dôvode. Je to pre mňa novinka a Hulíkovej mi zostane úprimne ľúto. Patrí medzi profesorky, ktoré mi prirástli k srdcu.

S Dášou, stojacou vedľa, prekvapene na seba pozrieme. Pokrčí plecami, ja tiež.

„Volám sa Noro Malovec, ale stačí, ak ma budete volať menom. Na vykanie si nepotrpím, zato poriadna sparťanská drezúra vás neminie." S vážnou tvárou si nás všetky opäť premeria a zvlní ústa do úsmevu, z ktorého len-len že na ten zadok naozaj nepadnem. Ak v šiltovke a na inlajnoch vyzeral dobre, teraz bol na zožratie. Krátke hnedé vlasy, uhrančivé oči, drsné črty tváre, ostré kontúry, vyšportovaná postava... môj ty bože!

„Ty," zrazu ukáže na mňa a mne srdce vyskočí až kamsi do krku, „máš vo zvyku chodiť na telesnú v rifliach a v šľapkách?"

„Nie. Ale bolí ma plece, preto som sa chcela ospravedlniť z hodiny. Ráno som mala... hm, drobnú nehodu." Venujem mu veľavravný pohľad.

„Choď sa prezliecť!"

„Prosím?" Nerozumiem, o čo mu ide. Mohol by mať predsa trochu súcitu!

„Bolí ťa len plece, nie celé telo. Je tak?"

„Áno, ale..."

„Dáš si zo dve-tri kolá poklusu okolo telocvične a zvyšok hodiny môžeš oddychovať na lavičke. Trochu pohybu ti určite neuškodí."

„To je žart, však?" Razom vo mne vzkypí žlč. Mám chuť poriadne mu vynadať, no nakoniec iba opäť zatnem zuby a prehltnem zlosť. Robo by mal zo mňa skutočne *radosť,* len čo je pravda.

„Nie," odvetí. „Tak bež! Jedna noha tam, druhá späť. Nech si okamžite nazad. Švi-hom!"

Dáša na mňa pohoršene pozrie a slabým pokrútením hlavy naznačí, čo si o tom myslí. Chvíľu zostanem stáť na mieste ako primrazená, no potom sa predsa len poberiem do šatne. Srd vo mne doslova buble. Dofrasa! Nejde ani tak o fakt, že sa hodine nevyhnem, rozčuľuje ma jeho prístup. Čakala som skôr ďalšie ospravedlnenie a kajúcny výraz, no nie *toto.* A beztak! Čo už je to len za autoritu, keď sa preháňa ulicami ako blázon a zraňuje svoje študentky? A ešte mu aj máme tykať. Pche! Mám sto chutí vybehnúť si do

triedy po tašku a zmiznúť zo školy preč. Hovorím si však, že nejako to vydržím. Navyše som príšerne zvedavá, čo je ten Noro zač. Zaujíma ma. A to ma štve zo všetkého najviac. Nielenže je evidentne drsný týpek, ešte k tomu aj môj nový profesor. Ježkove oči! Keby aspoň učil niečo nezáživné, napríklad náuku o spoločnosti, a nie práve telesnú.

Navlečiem sa do teplákov a do vyťahaného trička a odpochodujem nazad do telocvične. Poslušne ako baránok, ako inak. Celá ja.

Spolužiačky klusajú po obvode telocvične, nuž sa bez rečí pridám k nim. Prebehnem sotva pár metrov, keď na mňa Noro opäť ukáže a zavolá ma k sebe. Najprv sa tvárim, že jeho príkaz nepočujem, no keď ho zahuláka tak, že sa to nedá ignorovať, s hlbokým povzdychom sa k nemu nevoľky poberiem.

„Ako sa voláš?“ spýta sa.

„Simonová.“

„A meno?“

„Tamara.“

„Dobre, Tamara. Mrzí ma tá nehoda z rána. Neurobil som to náročky. Plece ťa veľmi bolí?“

„Dá sa to vydržať.“

„Ukáž,“ pristúpi ku mne, chytí ma za lakeť a kontroluje pohyblivosť ramenného kĺbu. Trochu ma v ňom páli, ale od bolesti zase nezomieram. V tej chvíli sa oveľa viac sústredím na svojho telocvikára, jeho peknú tvár, tmavé vlasy, krúžok v uchu...

„Zdá sa v poriadku. Asi je len narazené,“ povie a pustí ma.

„*Určite* je narazené," opravím ho, pričom sa opäť zatvárim namrzene.

„Doma si ho niečím natri, napríklad octanovou masťou. Tá by mala pomôcť. O pár dní si ani nespomenieš, že si s ním niečo mala."

„Fajn," pozriem bokom, aby bolo jasné, že ma rozhovor otravuje.

„Asi sme nezačali práve najlepšie..."

„Čo už."

„Toho debila si si mohla odpustiť."

„A vy ste mohli prejaviť aspoň toľko citu, aby ste ma uvoľnili z hodiny."

„Nemusíš mi vykať, už som to predsa povedal."

„Ale chcem," odvrknem.

Zamračí sa, odstúpi a kývne hlavou k hopsajúcim spolužiačkam.

„Tak padaj za ostatnými! Nič vážne ti nie je," zavelí ľadovo. „Neznášam cintľavky."

„Kretén," zasyčím potichu tak, aby ma nepočul. Nestojím o konflikt, radšej stiahnem uši a snažím sa potlačiť v sebe všetky emócie.

Odbehnem tri kolá. Najrýchlejšie, ako vládzem. Moje vnútro sa potrebuje upokojiť a pohyb je v tomto skutočne užitočný. Najväčší hnev doslova vybehám. Následne sa zvalím na nízku drevenú lavičku, chrbát a hlavu opriem o studenú stenu, a kým lapám po dychu, zazerám na nového telocvikára. Rozdeľuje baby do dvoch skupín, ktoré posiela na opačné strany telocvične s volejbalovou sieťou uprostred. Uvažujem, či je naozaj taký bezcitný, alebo sa na ta-

kého iba hrá, aby sme mali pred ním rešpekt. Zvládnuť bandu tínedžeriek nie je len tak, to je jasná vec. Hlavne, ak vyzerá takto. Asi musí voliť taktiku tvrdého chlapa. Hm.

Rozhadzuje rukami, ukazuje podanie, čosi vysvetľuje a po chvíli odpíska začiatok hry. Podchvíľou na mňa úkosom zazrie. Ako na otravný hmyz. Ani sa nepohnem, nenaznačím najmenší záujem. Len tupo civiem pred seba a snažím sa pôsobiť ako duchom neprítomná. Pravdou však je, že periférne vnímam každý jeho pohyb.

Keď konečne zazvoní, prudko vstanem a zmiznem z telocvične. Čakám, že ma zastaví a opäť mi dá nejakým spôsobom pocítiť, že má prevahu, že on je v pozícii vyššieho, ale nespraví tak. Ľahko vykĺznem von a stratím sa za dverami.

Uf!

3.

Poobede idem podľa plánu za Robom. Býva s rodičmi na malom sídlisku v severnej časti mesta v malom trojizbovom byte na druhom poschodí novozateplenej bytovky. Je plná prevažne starých ľudí, ktorí sa neraz sťažujú na hlasnú hudbu, čo sa často rozlieha z bytu Šimkovcov. Robo neberie ohľady, napriek dohováraniu rodičov CD prehrávač takmer nikdy nestíši na únosnú hranicu. Inak to nie je ani teraz. Kollerov hlas buráca celým poschodím. Čudujem sa, že Robo vôbec počuje zvonček, keď sa ním ohlásim. Trvá mu niekoľko dlhých minút, než mi príde otvoriť, no už som si za ten čas, čo sa poznáme, zvykla na jeho pomalé tempo. Nie je to po prvý raz, čo ma nechal čakať pred dverami celú večnosť, i keď sme boli dohodnutí, že prídem.

„Čau, flákač," pozdravím, keď sa konečne objaví, na čo mi iba ospalo kývne hlavou. Oči má červené, viečka opuchnuté, vlasy strapaté, na pravom líci mu svieti otlačený červený fľak, na sebe má natiahnuté len tričko s dlhými rukávmi a boxerky, z ktorých mu trčia chudé, svalnaté a poriadne chlpaté nohy. Také opičie. „Tuším si skutočne až doteraz nevyliezol z postele," zasmejem sa.

„Tomu ver! Ožívam predsa až v noci, som čosi ako nočný vták a denné svetlo ma ničí. Čuduješ sa, ako keby si ma nepoznala."

„Teba ničia hlavne povinnosti," utrúsim. Prejdem z chodby rovno do Robovej izby a usadím sa mu na posteľ. Modrú kockovanú perinu si skrútim za chrbát, nohy stiahnem pod seba. V izbe je vďaka zatiahnutým žalúziám príjemné šero, no vydýchaný vzduch je skutočne neznesiteľný.

„To patrí k sebe. Jedno s druhým súvisí. Slnko znamená čas vstávania a školu, tma je pre mňa synonymom života, vtedy nehrozí žiadne otravovanie, žiadny budík, žiadne sedenie v lavici," hovorí, kým sa dovlečie za mnou. Zvalí sa vedľa, hlavu si položí na moje kolená a zavrie oči. „Neznášam takéto znásilňovanie, človek by mal robiť len to, čo chce," zamrmle.

Chvíľu pozerám na jeho zavreté oči a uvažujem, ako môže takýto salámista vôbec existovať.

„Nedrichmi už," zatrasiem ním. „Musím ti povedať novinky a potrebujem, aby si ma počúval. Nemám sa komu vyžalovať."

„No veď hovor," zazíva.

„Obleč sa, vypadneme niekam von. Nechce sa mi tu zašívať. A daj tichšie tú hudbu, nepočujem ani vlastné slovo."

„Áno, mami," pozviecha sa do sedu. „Rozkaz, mami," zasalutuje, siahne po ovládači a zníži hlasitosť. Skutočne len o minimum. *Říkaš, že svět je krásnej, svět je zlej, až naše hvězda zhasne, haudy haudy hééj...* sa aj naďalej rozlieha celou izbou a trhá mi uši. Nechápem, ako to s ním môže Do-

minika, Robova nevlastná sestra, ktorá má s ním spoločnú izbu, vôbec vydržať. Asi by som sa na jej mieste presťahovala radšej do obývačky. Asi by som mu v spánku vytrhala všetky káble z prehrávača. Asi by ma porazilo.

„Chúďa Domča," povzdychnem súcitne.

„Nemudruj! Ja musím pre zmenu trpieť všetky tie výpary z lakov na nechty, lakov na vlasy, dezodorantov, parfumov, balzamov a neviem ešte akých -ov."

„Chce sa páčiť, pochop! Je predsa tínedžerka."

„Chcem mať svoj vlastný pokoj, pochop, som predsa tínedžer," zakontruje.

Prevrátim oči, mávnem rukou a zasmejem sa.

Robo sa pomalými pohybmi začne premŕvať v kope oblečenia, čo má nahádzané vedľa postele. Vytiahne mikinu, skontroluje jej stav, a keď usúdi, že je nositeľná, natiahne si ju na tričko. To isté urobí s rifľami. Zjavne mu je úplne ukradnuté, že veci sú dokrčené. Rukami ich trochu ponaťahuje, dlaňami uhladí a je to. Hodí jeden pohľad do zrkadla na Dominikinej poličke a prehrabne si vlasy.

„Daj si aspoň žuvačku," hodím po ňom jednu orbitku, čo sa mi podarí vyloviť z vrecka. „Nepotrebujem narkózu."

„A čo máš v pláne, bozkávať sa so mnou? Nové móresy či čo? Chceš byť moja frajerka, zlatko? Na to zabudni, nechcem sa viazať a nerád by som dal práve tebe košom."

„Ty si úplný pako, Robo. Nemusím sa s tebou bozkávať, aby mi záležalo na tvojom dychu. Cítiť ťa po celej miestnosti. Smrdíš!"

Vystrúha grimasu, ale žuvačku si aj tak poslušne vloží do úst, párkrát prežuje, potom na mňa dýchne, spýta sa, či

je to už okej a nebudem sa zaňho hanbiť, a keď prikývnem, že hej, že neodpadávam, oznámi, že je pripravený ísť do ulíc a zohnať si niekde *raňajky*.

Keď vyjdeme von, objíme ma okolo pliec.

„Tak začni, spusť, čo ťa trápi. Som samé ucho," povie.

„Si hlavne samá irónia a ja sa fakt potrebujem vyrozprávať, Robo. Mám za sebou ťažký víkend a skutočne mizerný deň. Tak odlož vtipkovanie bokom a vnímaj ma s úplnou vážnosťou, dobre?"

„Veď vieš, že dokážem byť dobrý poslucháč a ešte lepší radca," povie dôležitým tónom.

„Práve preto som za tebou prišla. Chýbal si mi. Nebolo by od veci, keby si začal chodiť do školy pravidelnejšie. S tebou sa to tam zvláda oveľa ľahšie, aj keď niekedy lezieš na nervy."

„Nepreháňaj. Viem, že som nenahraditeľný, ale buď veľké dievča, Tamara. Nemôžem ťa stále držať za ručičku."

„Stále nemusíš, stačí, ak ma budeš držať teraz. Je mi naozaj otrasne."

„Okej," pritiahne si ma tesnejšie k sebe a do vlasov mi vtisne letmý bozk. „Môže byť?"

„Hotový raj na zemi," spokojne zapradiem.

Kráčame smerom do centra, tam zvykneme tráviť väčšinu voľného času. V parku pod stromami, rozvalení v tráve. V starej pivárni. Na námestí pri Trojičke. Alebo v uliciach. To je náš život. Ráno škola – alebo aj nie, poobede mesto, nekonečné debaty, zabíjanie času. Občas nejaká párty či koncert. Občas aj častejšie ako iba občas. Záleží na nálade a na tom, ako hlboko máme práve do vreciek. Dôležité je,

že sme nerozlučná dvojka. Ja a Robo, môj verný kamoš do pohody i do nepohody.

Najprv mu rozpoviem príhodu z rána a opíšem priebeh hodiny telesnej výchovy. Skonštatuje, že *ten nový musí byť strašný blb.* Súhlasím. To, že ma nenormálne zaujal, mu zatiaľ povedať nechcem. Veď načo? Načo zbytočne mútiť vodu, no nie?

„V sobotu mama odišla za Sofiou," pokračujem v ponosovaní.

„Zase?" prekvapene na mňa pozrie. „Myslel som, že sa vrátila len v piatok. Asi by jej tam už mali dať prechodné bydlisko."

„Asi hej."

„Je viac tam ako tu."

„Hm, čo si pomôžeme? Sofii sa zase pohoršilo. Mama chcela byť s ňou, čo celkom chápem. Vraj to doma bez nej nejako musíme zvládnuť. Má pravdu. Musíme. Navyše Sofia nariekala, že chce maminku."

„Ani sa nečudujem. Také malé decko samo v nemocnici..."

„Veď práve. Mamu teraz potrebuje najviac. Viac ako ja alebo otec."

„Je to tak. Ozaj, ešte stále berie chemošku?"

„Hej. Teda asi. Ani neviem. Dobrala nejakú liečbu, čakáme na výsledky."

„Čo ti poviem, Tamara. Je to nahovno! Ani to nie je moja rodina a urobil by som hocičo, len aby som tomu decku pomohol," súcitne povzdychne.

„Myslíš, že ja nie? Všetko s ňou úplne prežívam. Často si predstavujem, aké to musí byť. Tie bolesti a tak. Niekedy sa mi už normálne zdá, že si z nej lekári robia pokusného králika. Jedna liečba, druhá, tretia, ožarovanie, chemoška, operácie... Jej telo strašne trpí."

„A čo ešte len duša!"

„Ani nehovor, tá najviac," smutne prikývnem. „Deti by sa mali jašiť na ihriskách, zaspávať doma v posteliach, a nie tráviť detstvo v nemocnici."

„Čo si pomôžeš?"

„Veď práve, nemáš šancu zmeniť veci, aj keby si akokoľvek chcel. Všetko je naprd, Robo. Neznášam bezmocnosť."

„Tú nemá rád nik. Hlavne sa snaž myslieť pozitívne."

„To sa ti povie. Okrem toho, že je Sofia chorá, ako rodina fungujeme úplne katastrofálne. Totálny núdzový režim. Ako môžem myslieť pozitívne, prepána, veď to sa ani nedá."

„Otec zase chľastal?" vytuší.

„Ako inak," prikývnem opäť.

„Aj on to všetko nesie ťažko, mala by si sa ho snažiť pochopiť. Možno v alkohole hľadá útočisko."

„Pochopiť je jedna vec, trpieť mu to druhá. Namiesto toho, aby bol mame oporou, ožiera sa do nemoty. Ja viem, že to nemá jednoduché, jeho dieťa zrejme zomiera, tak nik od neho nechce, aby bol v pohode, to nie, len by mal brať trochu ohľadu na ostatných. Cez víkend som kvôli nemu revala ako taká sprostá. Snažila som sa v domácnosti nahradiť mamu a on mi ešte vynadal. Je to všetko príšerne ubí-

jajúce. Mama preč, Sofia chorá, otec večne spitý... Došľaka! Čo už fakt neexistuje žiadna spravodlivosť?“

„Asi nie.“

„Keď sa človek snaží, mal by sa mať dobre. Tak by to malo byť. Nie sa iba trápiť. Určitá rovnováha, chápeš?“

„To si možno hovorí aj on.“

„Ale, prosím ťa...“

„Máte na vec iný uhol pohľadu. Ale chápem ťa. A aj jeho. Asi by som na jeho mieste aj ja slopal. Alebo aj nie, neviem. Nemôžem súdiť, keď nežijem jeho život. Ale neboj sa, bude lepšie, uvidíš. Nič netrvá večne.“

„Viem. A toho sa desím najviac. Radšej nech je všetko takto nahovno, ako prísť o sestru.“

„Hlavu hore, nemysli na najhoršie.“

„Dá sa to?“

„Neviem. Aspoň skús. Aspoň teraz. A vieš čo? Mám nápad. Pozývam ťa do kina, nech prídeš na iné myšlienky. Z vreckového mi zostali nejaké drobné, na dva lístky by to malo stačiť.“

„Neblázni! Zostaneš švorc.“

„Prežijem. Nebude to u mňa predsa žiadny výnimočný stav. Byť bez prachov som naučený, tak nerob drahoty. Neviem si predstaviť, ako lepšie by som mohol investovať posledné eurá, než do teba.“

„Napríklad do tých *raňajok*?“

„Kúpime si pukance, tie budú fajn.“

„Dobre, ako chceš. Tak teda pukance a kino,“ rozhodím rukami a vďačne sa na Roba usmejem. Som nesmierne rada, že ho mám. Presne, ako som predpokladala – sta-

čí jeho prítomnosť, niekoľko prehodených viet a hneď sa život zdá menej zúfalý. „Ale dopredu ťa upozorňujem, že nemám ani cent, takže...“

„Nerieš! A hlavne pamätaj, problémy sú sviňa a na každú sviňu sa varí voda,“ povie dôležito.